

Світлана Ю. Гончарова, Ірина В. Буряк

УМОВИ ФОРМУВАННЯ ТА ВАЖЕЛІ РЕГУЛЮВАННЯ «НОВОЇ ЕКОНОМІКИ» ЯК СУЧАСНОГО ФЕНОМЕНА

Анотація: Статтю присвячено дослідженню етапів формування та розвитку феномена «нової економіки». Розглянуто трактування поняття «нової економіки» як зарубіжними, так і вітчизняними вченими, визначено історичне походження терміна «нова економіка» та досліджено принципи її формування. Використано звіти Всесвітнього банку (The World Bank) про рівень розвитку економіки, що заснована на знаннях. Наведено два зведених індекси – індекс економіки знань (The Knowledge Economy Index) та індекс знань (The Knowledge Index), а також супроводжуючий їх рейтинг країн світу. Виявлено фактори, що визначають розвиток інноваційного процесу: економічні, технологічні, політичні, правові, соціально-психологічні, культурні, організаційні та управлінські. Визначено проблеми становлення національної інноваційної системи в Україні та запропоновано шляхи їх подолання. Розроблено та представлено графічно схему умов формування та важелів регулювання «нової економіки».

Ключові слова: нова економіка, економіка знань, інформаційна економіка, індекс знань, інновації, Інтернет, комунікації, глобалізація.

Рис.: 1. Табл.: 2. Літ.: 29.

Светлана Юрьевна ГОНЧАРОВА

Ирина Владимировна БУРЯК

УСЛОВИЯ ФОРМИРОВАНИЯ И РЫЧАГИ РЕГУЛИРОВАНИЯ «НОВОЙ ЭКОНОМИКИ» КАК СОВРЕМЕННОГО ФЕНОМЕНА

Аннотация: Статья посвящена исследованию этапов формирования и развития феномена «новой экономики». Рассмотрена трактовка понятия «новой экономики» как зарубежными, так и отечественными учеными, определено историческое происхождение термина «новая экономика» и исследованы принципы ее формирования. Используются отчеты Всемирного банка (The World Bank) об уровне развития экономики, основанной на знаниях. Приведены два сводных индекса – индекс экономики знаний (The

Knowledge Economy Index) и индекс знаний (The Knowledge Index), а также сопровождающий их рейтинг стран мира. Выявлены факторы, определяющие развитие инновационного процесса: экономические, технологические, политические, правовые, социально-пси-хологические, культурные, организационные и управленческие. Определены проблемы становления национальной инновационной системы в Украине и предложены пути их преодоления. Разработана и представлена графически схема условий формирования и рычагов регулирования «новой экономики».

Ключевые слова: *новая экономика, экономика знаний, информационная экономика, индекс знаний, инновации, Интернет, коммуникации, глобализация.*

Svitlana Yuriivna GONCHAROVA

Iryna Volodymyrivna BURIAK

**THE CONDITIONS OF FORMING AND LEVERAGE LEVELS AND
THE REGULATION LEVERS OF THE "NEW ECONOMY" AS A
MODERN PHENOMENON**

Abstract. *The article is concerned with studying the stages of formation and development of phenomenon of the «new economy». Interpretation of the concept of «new economy» by foreign and by domestic scholars has been considered, the historical origin of the term of «new economy» has been defined, principles of its formation have been explored. The authors used reports by the World Bank on the level of development of the knowledge-based economy. Two combined index – the Knowledge Economy Index and the Knowledge Index have been provided, together with the accompanying rating of the world countries. The factors, determining the development of innovation process: economic, technological, political, legal, socio-psychological, cultural, organizational, and managerial, have been identified. Problems of establishing the national innovation system in Ukraine have been defined and ways of overcoming them have been suggested. The authors have*

developed and graphically presented the scheme of the conditions of formation and the regulation levers of the «new economy».

Keywords: *new economy, knowledge economy, information economy, index of knowledge, innovations, Internet, communications, globalization.*

Актуальність проблеми. В останні десятиліття в економічній науці все частіше та активніше використовується термін «нова економіка», за допомогою якого робляться спроби сформулювати більш адекватні принципи функціонування економічної системи, відобразити новітні зміни в економічній теорії та практиці. Потреба появи нової термінології пов'язана з неможливістю існуючих економічних теорій впевнено пояснити деякі явища сучасного економічного життя стосовно соціальної та економічної ситуації у світі.

Вивчення феномена нової економіки є досить важливим, оскільки воно може допомогти в розумінні механізмів зростання економіки із зовсім іншим змістом, обумовленим впровадженням інформаційних технологій [1].

Як результат четвертої промислової революції з'являється феномен нової економіки. Він ґрунтується на широкому впровадженні в практику сучасної господарської діяльності новітніх інформаційних та комунікаційних технологій, становленні мережевої економіки, формуванні економіки високих технологій та економіки знань. Дані сфери переплітаються між собою, є взаємопов'язаними та забезпечують розвиток одна одної. При цьому кожна з цих сфер виконує свою індивідуальну функцію у загальній господарській діяльності [2].

Інформаційний простір, як наслідок діяльності сучасного суспільства, може існувати самостійно, розвиватися та формувати людське життя. Саме ця «наступна ланка еволюції людства може вивести наше суспільство на новий рівень розвитку, несучи в собі глобальні зміни в самих вимогах до всього, що його оточує» [3].

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Основна складність у вивченні нової економіки в Україні полягає в тому, що, незважаючи на

велику зацікавленість даною проблемою, досі не сформовано комплексну теорію нової економіки, яка б знайшла підтримку в науковій спільноті. На сьогодні не існує єдиного теоретичного підходу до визначення змісту та сутності нової економіки, її особливостей, історичного місця, характерних рис тощо. Втім, учені-економісти у своїх дослідженнях констатують появу економіки нового типу, для позначення якої широко використовуються такі терміни, як: «економіка знань», тобто економіка, заснована на знаннях; «інформаційна економіка», тобто економіка, заснована на інформації; «нова економіка».

Сучасні трансформаційні процеси в економіці дослідники намагаються описати з різних сторін, зокрема, як «постіндустріальне суспільство» (Д. Белл) [4], «інформаційне суспільство» (Р. Катц, М. Порат, Й. Масуда та ін.) [5], «технотронне суспільство» (З. Бжезинський) [6], «постмодернізм» (Л. Мейер, Е. Гідденс, Л. Фідлер, С. Крук) [7], «третья хвиля цивілізації» (О. Тоффлер) [16], «посткапіталістичне суспільство» (П. Дракер) [**Ошибка! Источник ссылки не найден.**]. Зазначені підходи в цілому поєднуються в теорію постіндустріального суспільства, авторами якої можна вважати Д. Белла і О. Тоффлера [**Ошибка! Источник ссылки не найден.**].

Слід відмітити, що в наукових колах багатьох країн зазначену проблематику сприйняли як сучасну новітню наукову концепцію, тому дослідження в цьому науковому напрямку є вельми актуальними.

Метою даної роботи є вивчення сутності поняття «нова економіка» та визначення особливостей розвитку та принципів формування нової економіки.

Виклад основного матеріалу дослідження. Основною передумовою, яка підштовхнула до усвідомлення явища «нової економіки», стала сукупність історичних етапів, що відбулись у світовому господарстві в останній третині ХХ століття – етапи розвитку технологій, інформаційна, комунікаційна та фінансова революції. Серед інших важливих передумов переходу до нової економіки слід виділити лібералізацію ринків; посилення

мобільності капіталу; глобалізацію міжнародних економічних відносин; появу нового інформаційного простору як нової комунікаційної моделі.

Термін «нова економіка» виник на початку 1980-х рр. у США, проте вживався він здебільшого у сфері послуг. Нова економіка швидко увійшла в обіг як ділової сфери, так і науки, хоча на початкових етапах була сприйнята науковою спільнотою з певною часткою скептицизму. Також варто відзначити й те, що на сьогодні окремі економісти не визнають факту нової економіки, вважаючи її абсолютною утопією **[Ошибка! Источник ссылки не найден.]**.

Стосовно економіки, заснованої на високих технологіях, то поняття «нова економіка» почали вживати у 1990-х роках в США, тобто «нова економіка» з'являється в момент процесу масової інформатизації суспільства, зокрема появи нових інформаційних технологій, Інтернету і т. ін. [12]. Коли розвиток економіки та інформатизації мали вражаюче високі результати на фоні зниження безробіття, виникла гіпотеза про наявність причинно-наслідкового зв'язку між розвитком інформаційних технологій та стійким зростанням економіки США. Цей феномен американські економісти і назвали «новою економікою». Дане визначення з'явилося як узагальнююча назва для тих галузей, які пов'язані з виробництвом, передачею та обробкою інформації.

На сьогоднішній день термін «нова економіка» використовується як одна зі стадій і як синонім постіндустріальної, постеконічної стадії розвитку людської цивілізації, в якій нові елементи інтегруються в традиційний сектор економіки, внаслідок чого вся система набуває якісного та нового вигляду.

Науковець А. О. Пороховський визначає «нову економіку» як безсумнівний фундамент інформаційної ери, до складу якого входить сукупність певних галузей національного господарства, в яких виробляються комп'ютерне та комунікаційне обладнання, операційне забезпечення, а також

система формування, оброблення, зберігання, поширення та отримання інформації, значною мірою побудована в мережі Інтернет [13; 14].

Дон Тапскотт визначає нову економіку як «економіку нових галузей, таких як телекомунікації, комп'ютери, програмне забезпечення, нанотехнології, біотехнології» [15].

Кевін Келлі визначає нову економіку як мережеву. Таким чином прирівнює їх між собою та вказує на такі її аспекти: глобальний масштаб технологічних перетворень, «віртуалізація» благ (перш за все інформаційних) [11; 16].

В. А. Кузнецов розрізняє декілька підходів щодо трактування дефініції «нова економіка»:

- економіка, яка здатна мати розвиток відносно високими темпами при низькому рівні інфляції та безробіття;

- галузі народного господарства, які пов'язані зі створенням і розповсюдженням інформації, що застосовують новітні інформаційні технології та реалізують нові мережеві можливості для розвитку бізнесу;

- процеси глобалізації, що змінюють умови діяльності національних економік та бізнес-моделей (аутсорсинг, управління знаннями, використання нанотехнологій) і, своєю чергою, вимагають чіткої координації економічної політики різних країн [14; 17].

Академік В. Л. Макаров сформулював термін «нова економіка» як «тип економіки, де сектор технологічної матеріалізації знань відіграє вирішальну роль, а виробництво знань є джерелом економічного зростання» [18].

При збільшенні соціально-економічної ролі науки та при становленні виробництва знань, як найголовнішого фактора економічного зростання, економіку знань стали вважати особливим типом економіки. Знання стають цінним товаром, а найголовніше – одним із головних факторів виробництва.

Звичайно, у соціальному контексті, технології, що є важливими з точки зору науки, сприятимуть покращенню демократичних процедур щодо прийняття рішень. Постає можливість підвищення результатів управління та

безперервного навчання суспільства протягом усього життя. В економічному ж контексті мова йде про формування феномена «економіки знань» [2].

Основоположниками «економіки знань» є випускники Віденського університету Й. Шумпетер, Ф. Хайєк і Ф. Махлуп.

«Економіку знань» як дисципліну засновує Ф. Махлуп, автор книги «Виробництво і поширення знань в США» [2]. Раніше при використанні терміна «економіка знань» мали на увазі один із секторів економіки. Для позначення змін, що відбуваються в останні десятиліття у світовій економіці, західні науковці почали широко використовувати два терміни: «*knowledge economy*» – «економіка знань» та «*information economy*» – «інформаційна економіка».

Узагальнюючи вищенаведені визначення, можна помітити єдність вчених щодо основних характеристик нової економіки: економіки знань, інтернет-технологій та інноваційних процесів, використання яких дає змогу забезпечити лідерство та конкурентоспроможність. Розглянемо ці характеристики докладніше.

Всесвітній банк (The World Bank) опублікував дані про рівень розвитку економіки, що беруть за основу знання, у країнах і регіонах світу у 2005 р. У контексті дослідження розраховувалися два зведені індекси – індекс економіки знань (*The Knowledge Economy Index*) та індекс знань (*The Knowledge Index*), а також супроводжуючий їх рейтинг країн світу [19]. До першої десятки країн, які отримали найвищі оцінки в рейтингу The Knowledge Index, що показує загальний науково-технічний потенціал держави, увійшли: Швеція (9,25 бала), Фінляндія (9,11), Данія (9,08), Швейцарія (8,84), Великобританія (8,80), Ісландія (8,76), Нідерланди (8,71), Австралія (8,70), Норвегія (8,65) і США (8,58 бала). З пострадянських держав найбільш високим потенціалом володіє Естонія (22 місце) – 8,05 бала. Литва на 32 місці (7,26), Латвія – на 33 (7,06), Росія – на 41 (5,97), Україна – на 49 місці [19; 20].

За даними 2012 р. основні лідери майже на змінилися, до першої

десятки країн увійшли (табл. 1) [21]:

Таблиця 1

Індекс економіки знань країн світу

Рейтинг	Тренд	Країна	Індекс економіки знань	Індекс знань
1	0	Швеція	9.43	9.38
2	6	Фінляндія	9.33	9.22
3	0	Данія	9.16	9.00
4	-2	Нідерланди	9.11	9.22
5	2	Норвегія	9.11	8.99
6	3	Нова Зеландія	8.97	8.93
7	3	Канада	8.92	8.72
8	7	Німеччина	8.90	8.83
9	-3	Австралія	8.88	8.98
10	-5	Швейцарія	8.87	8.65
...26...	7	Чехія	8.14	8.00
...38...	-3	Польща	7.41	7.20
...55...	-2	Росія	5,78	6,96
...56...	-2	Україна	5.73	6.33

Виходячи з рейтингу країн, в Україні за 7 років значно зменшилися досліджувані індекси розвитку економіки знань (або нової економіки). Згідно з даними Всесвітнього банку рейтинг країн світу за рівнем витрат на НДДКР показує, що Україна знаходиться на 36 місці серед 91 з витратами 0,86%. Рівень національних витрат на НДДКР розшифровується як відносна величина сукупних робіт, для розрахунку якої необхідно взяти загальний обсяг державних і приватних витрат на НДДКР протягом року (державні бюджети на всіх рівнях, бюджети комерційних організацій, гранти та пожертвування від приватних фондів і неурядових організацій). Рівень витрат на НДДКР виражається у відсотках від валового внутрішнього продукту (ВВП). Його показники розраховуються за статистичними даними та даними зі звітів міжнародних організацій, джерелом яких є бази даних Інституту статистики Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури (ЮНЕСКО) [Ошибка! Источник ссылки не найден.; 21].

Найважливішою умовою розвитку інформаційної ринкової інфраструктури світового господарства визнано Інтернет-технології.

Інтернет-ресурси – це одна з можливостей збільшити економічний розвиток домогосподарств, хоча на даному етапі не всі суб'єкти господарської діяльності можуть це використати саме для економічного зростання. Ситуацію, яка склалася, можна порівняти з тим, як у ХІХ ст. не кожен міг отримати свою вигоду з розвитку залізниць. Перш за все з'являється необхідність у розвитку відповідної інфраструктура та створенні необхідних інститутів. Прикладом може служити розвиток нової економіки у США, яка стрімко пішла вперед лише тоді, коли комп'ютерами та доступом до глобальної мережі Інтернет було забезпечено майже половину домогосподарств. І хоча для такого прискореного розвитку необхідне зростання комп'ютерної інфраструктури (як однієї зі складових результативної діяльності мережі), сьогодні навіть відсталі економічно регіони мають можливість користуватися пріоритетами, які дають їм комп'ютерна революція та Інтернет [22].

Для того, щоб уявити весь механізм даного процесу, необхідно розглянути динамічну складову проникнення електронного бізнесу на ринки країн світу.

Всесвітній економічний форум (World Economic Forum) опублікував Індекс мережевої готовності 2015 року (Networked Readiness Index 2015), який характеризується рівнем розвитку інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) у світі, та показав його вплив на конкурентоспроможність держави. У доповіді «Глобальний звіт про розвиток інформаційних технологій-2015» (The Global Information Technology Report 2015: ICTs for Inclusive Growth) представлені дані про розвиток ІКТ у 143 країнах світу [23].

Індекс вимірює рівень розвитку ІКТ по 53 параметрах, об'єднаних у три основні групи:

- наявність умов для розвитку ІКТ;
- готовність громадян, ділових кіл і державних органів до використання ІКТ;
- рівень використання ІКТ у громадському, комерційному та

державному секторі [23].

За наведеними даними можна побачити, що перше місце у рейтингу розвитку ІКТ займає Сінгапур. До першої десятки найбільш розвинених у цьому контексті країн увійшли: Фінляндія, Швеція, Нідерланди, Норвегія, Швейцарія, Сполучені Штати Америки, Великобританія, Люксембург і Японія [23].

Китай займає 62 місце, Україна – 71, Бразилія – 84, Індія – 89 [23]. У даних державах виникають проблеми, які не дозволяють активно впроваджувати і використовувати ІКТ, вони зазнають труднощів зі здійсненням своїх намірів з реалізації певного потенціалу. До основних факторів, які стримують розвиток інноваційної діяльності, можна віднести такі: недостатній рівень кваліфікації населення, нерозвинені інститути, політична нестабільність, соціальна нерівність, несприятливий бізнес-клімат. Однак якщо поглянути з іншого ракурсу, то можна навести приклади країн, у яких був певний стратегічний погляд щодо розвитку потенціалу ІКТ та, наразі, вони показують більш позитивну динаміку, їх позиції в рейтингу за останні роки значно зросли. Серед них, зокрема, Об'єднані Арабські Емірати (23 місце), Латвія (33), Маврикій (45), Македонія (47), Вірменія (58) і Грузія (60) [23].

Визначальну роль у формуванні нової економіки відіграє діяльність з розвитку інноваційних технологій, яка завжди була пов'язана з певними ризиками як загальноекономічними, так і специфічними для інновацій. До цих ризиків, які необхідно мінімізувати з боку держави, можна віднести: податки, інфляція, кредитні ставки, бюджетне фінансування, права власності, включаючи інтелектуальну [24]. Макрооточення інноваційних компаній необхідно формувати та регулювати державі. Зокрема, до цих завдань належить і підготовка висококваліфікованих кадрів, фахівців і менеджерів, готових працювати в інноваційній економіці [24].

Для впровадження інновацій в практичну діяльність підприємства необхідно врахувати чинники, що можуть загальмувати або прискорити

інноваційний процес розвитку. До основних факторів, що впливають на розвиток інноваційного процесу, можна віднести такі (табл. 2).

Таблиця 2

Фактори, що визначають розвиток інноваційного процесу

Фактори	Фактори, що перешкоджають розвитку інноваційної діяльності	Фактори, які сприяють розвитку інновацій
Економічні, технологічні	Недостатнє фінансування інноваційної діяльності, малорозвиненість наукової та технічної баз, першочергові інтереси поточного виробництва	Фінансування інноваційної діяльності, приватних винаходів, нанотехнологій; розвинута наукова інфраструктура
Політичні та правові	Недосконала податкова система стосовно інноваційної діяльності, законодавчі прогалини	Удосконалена законодавча система, відсутність податкового тиску на інноваційну підприємницьку діяльність
Соціально-психологічні, культурні	Несприйняття змін співробітниками, зміна статусу, необхідність у навчанні, перекваліфікації	Моральне заохочення учасників інноваційного процесу, статус, можливість до реалізації потенціалу працівника, сприятливий психологічний клімат у трудовому колективі
Організаційно-управлінські	Узвичаєна організаційна структура фірми, непомірна централізація, авторитарний стиль управління, замкнутість вищої ланки управління, проблеми у міжгалузевих взаємодіях, орієнтованість на короткострокову окупність	Можливість гнучкої організаційної структури, демократичний стиль управління, для деяких організацій – можливість виконання роботи точково (тобто, у час, коли це зручно для співробітника), доступність інформації, самопланування, децентралізація

Джерело: складено за [25].

Серед проблем, які постають при впровадженні інноваційних систем в Україні, що вимагають участі і держави і бізнесу, слід виділити такі:

- відсутність певного механізму для послідовного переходу від фундаментальних досліджень до НДДКР і до комерційних технологій;
- відсутність цільових державних програм;
- присутність певного податкового тиску на інноваційні компанії;
- підприємницький сектор орієнтований в основному на імпорт

технологій, обладнання, що веде до використання значних ресурсів поза інноваційної діяльності [25; 26].

Розвиток «нової економіки» є однією з основних умов, що забезпечить стрімке та якісне зростання економіки країни, здійснення якого певним чином відбуватиметься не за рахунок збільшення традиційних факторів виробництва (сировинних ресурсів, чисельності зайнятих і обсягу основного капіталу), а на основі, з одного боку, зростання числа винаходів і їх активного впровадження в економіку через венчурний бізнес, а з іншого боку, – через широке використання нових інформаційних і комунікаційних технологій [27].

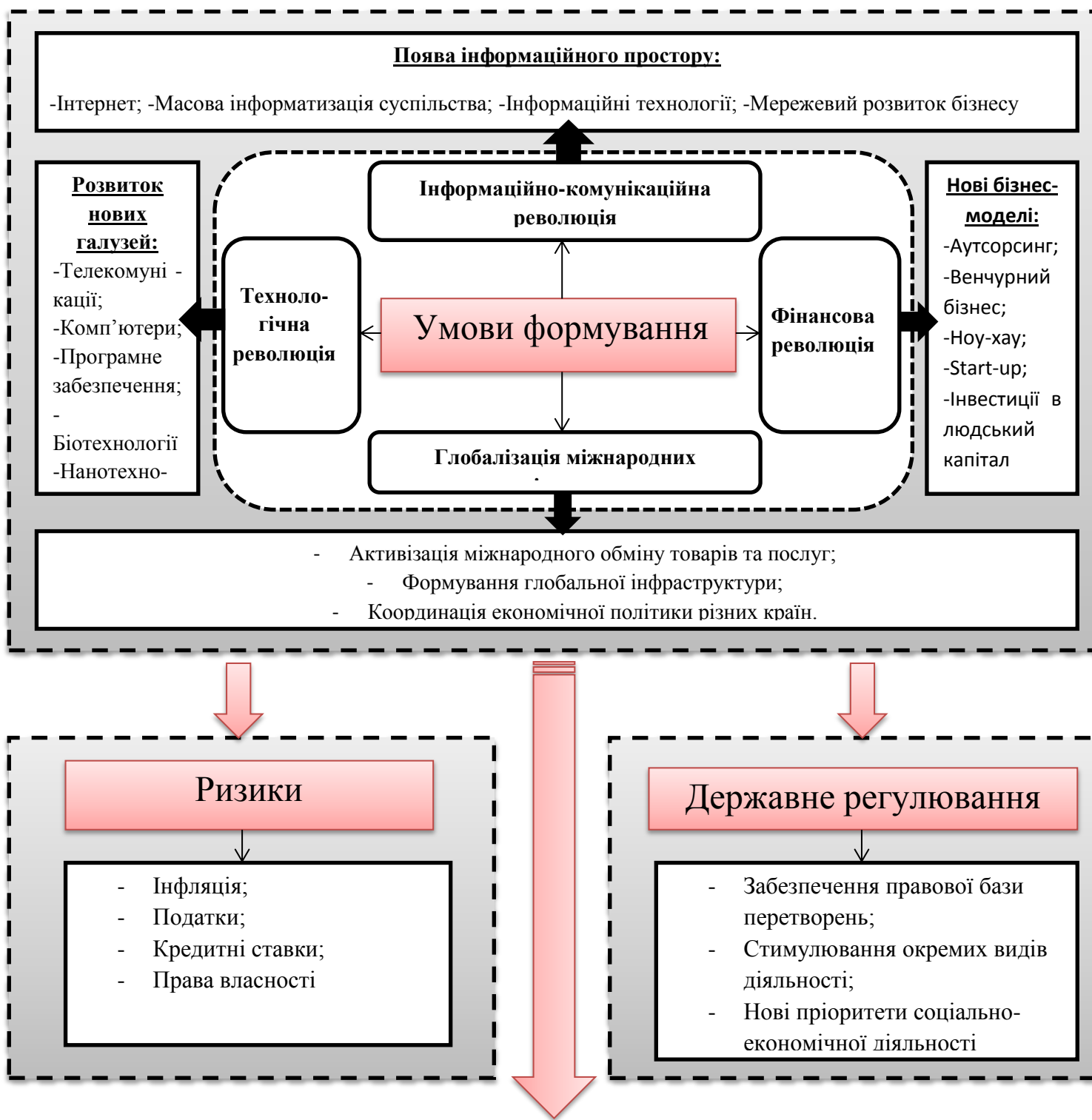
Прикладом може служити досвід країн світових лідерів. Так, у США поширеним явищем є венчурний бізнес, тобто інвестування або фінансування проектів стартап (*start-up*). Іншими словами, можна сказати, що такий вид діяльності використовується на початковій стадії розробки продукту та створення дослідного зразка. Малі підприємства, які займаються наукомісткими розробками, усе частіше звертаються саме до венчурного капіталу. Основа ринкового успіху цих фірм – у їх швидкому зростанні. У подальшому малі підприємства можуть захопити більшу частку ринку, особливо якщо це пов'язано з новітніми технологіями [27].

Отже, в основі розвитку нової економіки лежать інформаційноємні продукти, знання, що, своєю чергою, не тільки підвищує ефективність підприємницької діяльності, але й створює простір для формування нових товарів та послуг. Ось чому в основі нової моделі економічного зростання лежать інвестиції в людський та інтелектуальний капітал, в економіку знань [28]. Ці зусилля повинні бути підкріплені формуванням національної інноваційної системи, нарощуванням інноваційного потенціалу інформаційної економіки та сектора нанотехнологій.

Значна роль при цьому відводиться державі, яка, своєю чергою, потребує інноваційних впроваджень саме у промислову галузь [29]. Вона повинна сформувати стратегічний розвиток, пріоритетом якого має бути

соціально-економічне зростання, та взяти на себе певну частку фінансування, забезпечити правову базу інноваційних перетворень та стимулювати ті чи інші види підприємницької діяльності.

Вищенаведені міркування про роль та значення нової економіки в розвитку країн світу дозволяють навести схему умов формування та регулювання нової економіки (рис. 1).

Рис. 1. Умови формування та регулювання нової економіки

Джерело: складено за [Ошибка! Источник ссылки не найден.; Ошибка! Источник ссылки не найден.; 14; Ошибка! Источник ссылки не найден.; Ошибка! Источник ссылки не найден.; 27].

Висновки

Підсумовуючи, можна сказати, що феномен нової економіки асоціюється з такими аспектами, як: Інтернет-економіка, мережева економіка, віртуальна економіка, економіка знань та інформаційне суспільство. Вона формує нові передумови для економічного зростання, оскільки базується на знаннях і втілює в собі найостанніші досягнення людства в технологічному ракурсі.

Слід підкреслити різноманітність передумов, факторів та важелів, що породжують «нову економіку». Поняття нової економіки надзвичайно складно звести до узагальненого або єдиного визначення через те, що воно включає в себе безліч функціональних і наукових сфер. Автори вважають, що зведення цього явища до єдиної дефініції є не зовсім коректним, оскільки в процесі формулювання обмеженого описового поняття може бути втрачений сам глибокий і багатосторонній сенс цієї категорії. Тільки їхня спільна

характеристика може дати дійсно наукове трактування «нової економіки».

ЛІТЕРАТУРА

1. Проблеми теорії і практики управління. «Нова економіка: міф та реальність». URL: http://vasilievaa.narod.ru/3_6_01.htm
2. Нова економіка. URL: <http://nadoest.com/nova-ekonomika>
3. Михалькова Ю. Е. Рыночный механизм новой экономики: дис. ... канд. экон. наук: 08.00.01. М., 2004. 163 с.
4. Теория постиндустриального общества. URL: <http://www.grandars.ru/college/sociologiya/postindustrializm.html>
5. Поняття «інформаційне суспільство» у класичних і сучасних концепціях. URL: <http://social-science.com.ua/article/1042>
6. Концепція інформаційного (технотронного) суспільства Збігнева Бжезинського. URL: http://studopedia.su/17_16043_kontsepsiya-informatsiynogo-tehnotronnogo-suspilstva-zbigneva-bzhezinskogo.html
7. Постмодернізм. URL: <https://www.slideshare.net/ssuserfbefd2/ss-48962109>
8. Управління персоналом в умовах економіки знань : моногр. / кол. авт.; за заг. ред. д-ра экон. наук, проф. Л. К. Семів. – К. : УБС НБУ, 2011. – 406 с.
9. Постіндустріалізм і формування концепції інформаційного суспільства. URL: http://ito.vspu.net/ENK/Inf_Suspilstvo/lec_2.htm
10. Теория постиндустриального развития Белла. URL: <http://www.studfiles.ru/preview/5393126/page:3/>
11. Белоцерковец В. В. Новая экономика: терминологическая перспектива и современность. *Вестник КГУ им. Н. А. Некрасова*. 2012. Том 18, № 6. С. 26–29.
12. Дьяченко О. В. К сущности категории «новая экономика». URL: <http://cyberleninka.ru/article/n/k-suschnosti-kategorii-novaya-ekonomika>

13. Пороховский А. А. Феномен «новой экономики» и функции государства. *Российский экономический журнал*. 2002. № 9. С. 63–72.
14. Грибанова Н. Л. «Новая экономика» и ее ресурсный потенциал. *Вестник Белорусского национального технического университета*. 2006. № 1. С. 73–76.
15. Доклад «Новая экономика». URL: <http://www.studfiles.ru/preview/1926551/>
16. Чумаченко Н. Э. Информационная экономика и новая экономика: общее и особенное, понятийный аппарат и содержание. *Вестник Саратовского государственного социально-экономического университета*. 2014. № 3 (52). С. 36–39.
17. Кузнецов В. А. Особенности новой экономики: зарубежный опыт и этапы развития. *Вестник Челябинского государственного университета*. 2008. № 1. С. 33–41.
18. Губарев В. Чаепитие в Академии: экономика счастья есть. URL: <https://www.pravda.ru/science/academy/15-09-2011/1086539-economics-0/>
19. Исследование Всемирного банка: индекс экономики знаний в 2005 году. URL: <http://gtmarket.ru/news/state/2006/08/30/197>
20. World Bank Open Data Free and Open Access to Global Development Data. URL: <http://data.worldbank.org/>
21. Рейтинг стран мира по уровню расходов на НИОКР. URL: <http://gtmarket.ru/ratings/research-and-development-expenditure/info>
22. Новая экономика как тенденция развития мирового хозяйства. URL: <http://www.evolutio.info/content/view/481>
23. Всемирный экономический форум: индекс сетевой готовности 2015 года. URL: <http://gtmarket.ru/news/2015/04/17/7128>
24. Новая экономика – путь к экономическому росту в России. URL: <http://zdamsam.ru/a43694.html>

25. Инновационная деятельность МП. URL: <http://www.dist-cons.ru/modules/innova/section1.html>

26. Назарова Г. В., Гончарова С. Ю., Затеищикова О. О. Развитие та використання управлінського персоналу – стратегічний підхід: монографія. Харків: РВВ ХНЕУ, 2012. 192 с.

27. Экономическая сущность венчурного предпринимательства. URL: http://finances.social/franchayzing_705/tema-1ekonomicheskaya-suschnost-venchurnogo-25882.html

28. «Нова економіка» як інноваційно-інформаційна модель економічного зростання. URL: <http://works.doklad.ru/view/TdJwUHqWJak/2.html>

29. Гончарова С. Ю., Буряк І. В. Науково-методичні підходи щодо визначення сутності домогосподарства та його ролі в економіці. *Вісник Одеського національного університету*. Серія: Економіка. 2016. Т. 21, вип. 4 (46). С. 135–139.